

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการสังเกตคำภาษาบาลีและคำ
ภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอ
หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

Development of achievement on learning Pali and Sanskrit words through
workbooks for Matthayomsuksa 2 students at Patongpratankeereewatschool,
Hatyai, Songkhla.

ศิริภา จันทร์แก้ว^{1*}, วิภาวรรณ ศรีใหม่² และโนรธัยนา มะยิ³
Siripa Chankua^{1*}, Wipawanna Srimai² and Noraina Mayi³

¹ อาจารย์, สาขาวิชาศึกษาทั่วไป, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Lecturer of General Education Department, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University

² อาจารย์, สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ, วิทยาลัยนานาชาติดิษยะศรีน, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Lecturer of Business English Department, Didyasarin International College, Hatyai University

³ นักศึกษา, สาขาวิชาภาษาไทย, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

³ Bachelor student, Department of Thai, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University

* Corresponding author, E-mail: siripa_c@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกต
คำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์
80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง
การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปี
การศึกษา 2561 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 54 คน ซึ่งได้มา
จากวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม
เครื่องมือที่ใช้สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำ
ภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 เล่ม คือ เล่มที่ 1 แบบฝึกทักษะเรื่องสระ
พยัญชนะ วรรณคดีและแถวของภาษาบาลีสันสกฤต เล่มที่ 2 แบบฝึกทักษะการสังเกตคำภาษาบาลีและภาษา
สันสกฤต 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำ
ภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เท่ากับ 82.27/83.97 (E_1/E_2) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้จึงยอมรับ
ได้ว่าแบบฝึกทักษะเรื่องการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
2 มีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะเรื่องการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, คำภาษาบาลีและสันสกฤต

Abstract

The purposes of this research were to 1) measuring the efficiency of Pali and Sansakrit workbooks base on 80/80 for Matthayomsuksa 2 students, 2) compare Mathayomsuksa 2 students's pre-test and post-test grade result by using Pali and Sansakrit workbooks. The samples of this research were 54 Mathayomsuksa 2 students in academic year of 2018, second semester through the simple random sampling method. The instrument used in this study consisted of 1) the learning achievement test on Pali-Sanskrit words, 2) Pali-Sanskrit workbooks, and 3) lesson plan. The data were statistically analyzed by Mean (\bar{X}), Standard Deviation (S.D.), and t-test.

The results of this study indicated that:

1. The efficiency of Pali and Sansakrit workbooks was 82.27/83.97 (E_1/E_2)
2. The learning achievement of the experimental group was significantly higher after the experiment at .01 level.

Keyword: development of achievement, Pali and Sansakrit words

บทนำ

ภาษาทุกภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นชนชาติ ประเทศไทยก็มีภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจาร์ณ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม อีกทั้งเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านศาสนา วัฒนธรรมประเพณี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 1) ด้วยเหตุผลดังกล่าว ภาษาทุกภาษาจึงมีค่าจากภาษาอื่นเข้ามาปะปนทั้งภาษาตะวันออกและภาษาตะวันตกเมื่อแต่ละชาติมีการติดต่อสัมพันธ์กันในด้านต่างๆ เช่น ความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติและถิ่นที่อยู่อาศัยตามภูมิศาสตร์ที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ความสัมพันธ์กันด้านประวัติศาสตร์จากการอพยพโยกย้าย ความสัมพันธ์ทางด้านการค้า ความสัมพันธ์ทางด้านศาสนา ความสัมพันธ์ทางด้านวัฒนธรรมและประเพณี เป็นต้น จึงเป็นเรื่องปกติที่จะมีการหยิบยืมภาษาของชาติอื่นมาใช้ ภาษาไทยก็ได้มีการยืมคำมาจากภาษาอื่นมาใช้ปะปนอยู่มากมายตั้งแต่โบราณกาล หลักฐานชิ้นแรก คือ ศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหง ได้ปรากฏคำยืมจากภาษาบาลีสันสกฤตและเขมรอยู่หลายคำ โดยเฉพาะการยืมคำภาษาบาลีสันสกฤตจากอินเดียมาใช้ในภาษาไทยนั้น เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งเนื่องจากภาษาดังกล่าวต่างตระกูลกัน และภาษาไทยมักยืมคำบาลีสันสกฤตมาใช้ในการจดบันทึกวรรณกรรมศาสนา เพราะดินแดนที่เป็นประเทศไทยและดินแดนโดยรอบต่างก็ได้รับอารยธรรมมาจาก

อินเดีย โดยเฉพาะอารยธรรมทางศาสนาพราหมณ์และศาสนาพุทธ ซึ่งศาสนาทั้งสองใช้คำภาษาบาลีสันสกฤต ทั้งในหลักธรรมคำสอนและวรรณกรรมศาสนา จึงทำให้คำภาษาบาลีสันสกฤตมีใช้ในวิถีชีวิตคนไทยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (พิพัฒน์ เพ็งผลา, 2518 : 18 อ้างอิงในฉันทา วิพลชัย, 2558 : 19) เช่นเดียวกับ สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์ (2532 : 148 อ้างอิงในอาชวีวิชญ์ อุซ่าวอุ่น้ำ, 2551 : 13) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาบาลีสันสกฤต นั้นปะปนอยู่ในภาษาไทยมากกว่าภาษาอื่นๆ และมีมานานอาจจะก่อนมีภาษาเขียนในภาษาไทย เพราะในศิลาจารึกของไทยทุกหลักมีทั้งสองภาษานี้ปะปนอยู่ และความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับภาษาไทยมากที่สุดทั้ง การรับคำมาใช้และวิธีการทางไวยากรณ์ นอกจากนี้ในปัจจุบันพบว่า ภาษาบาลีสันสกฤตได้ถูกนำไปใช้ในวิชาการแขนงต่างๆ ตลอดจนตั้งชื่อและนามสกุลของบุคคล ชื่อสถานที่ รวมถึงเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ นอกจากนี้ มัลลิกา มาภา (2559 : 21) กล่าวว่า การยืมภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ดินแดนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีการติดต่อสัมพันธ์กับอินเดียและได้อารยธรรมทั้งด้าน ความเชื่อ ศาสนา ภาษา อารยธรรมดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อกำเนิดอารยธรรมเมืองของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในยุคเริ่มแรก ดังนั้นภาษาที่สำคัญของอินเดีย ได้แก่ ภาษาบาลีสันสกฤต จึงทำให้มีอิทธิพลต่อภาษาชาติอื่นๆ

จากการที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่โรงเรียนพะตงประธานศิริวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ตามประวัติของการก่อตั้ง คือ สภาพทางการศึกษาในท้องที่ของโรงเรียนก่อนปี พ.ศ. 2525 นักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับในสมัยนั้นมีความต้องการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาค่อนข้างสูง แต่มีข้อจำกัดหลายประการ เช่น การเดินทางไปเรียนหนังสือตามโรงเรียนต่างๆ ในตัวเมือง เป็นไปด้วยความยากลำบาก นักเรียนต้องตื่นแต่เช้ามีรถกลับบ้านค่ำและเบียดเสียดแย่งกันขึ้นรถโดยสารประจำทาง นอกจากนี้ ฐานะผู้ปกครองส่วนหนึ่งมีรายได้น้อย ไม่สามารถส่งเสียบุตรหลานให้ศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามความต้องการได้ คหบดีในชุมชนหลายท่านได้ตระหนักและเห็นความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ดำเนินการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของชาติอย่างเต็มความสามารถ เพื่อจัดตั้งโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในตำบลขึ้น ปัจจุบันถือว่าเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่และมีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง สภาพทั่วไปของบริเวณใกล้เคียงและสภาพทางสังคม พบว่าประชากรของชุมชนในปัจจุบันมาจากคนไทยหลายกลุ่ม คือ คนไทยถิ่นเดิม คนไทยเชื้อสายจีน คนไทยอิสลาม และคนไทยภูมิกว้างๆ ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ แต่สามารถดำรงชีวิตประจำวันร่วมกันได้อย่างปกติสุข สภาพทางสังคมอยู่ในลักษณะของการผสมผสานระหว่างความเป็นเมืองและพื้นบ้าน สำหรับภาษาที่ใช้มีการใช้ทั้งภาษาไทยถิ่นกลางภาษาไทยมาตรฐาน (ภาษาไทยถิ่นกลาง) ภาษาจีนในกลุ่มคนจีนสูงอายุ และภาษามลายู ขึ้นอยู่กับพื้นเพดั้งเดิมของกลุ่มชนที่มาอยู่อาศัย (โรงเรียนพะตงประธานศิริวัฒน์, ออนไลน์) คณะผู้วิจัยเห็นควรในการดำเนินงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานศิริวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เนื่องจากมีความคิดเห็นว่านักเรียนน่าจะได้รับอิทธิพลของการใช้ภาษาต่างประเทศที่ปะปนในภาษาไทย โดยเฉพาะภาษาบาลีและสันสกฤต จากการศึกษารายงานพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังแยกแยะไม่ได้ว่า คำใดเป็นคำมาจากคำภาษาบาลีคำใดมาจากคำภาษาสันสกฤต เพราะนักเรียนจำกฎเกณฑ์การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตไม่ได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้นจึงทำให้คณะผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิจัย เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจอีกทั้งอาจจะช่วยให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนระหว่างครูและนักเรียนประสบผลสำเร็จ นำไปสู่ผู้เรียนเกิดความสนใจ บทเรียนในเนื้อหาภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธาณศรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธาณศรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

1. แนวคิด ทฤษฎี

1.1 หลักการสังเกตคำที่มาจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต

กำชัย ทองหล่อ (2550 : 139-140) สรุปไว้ว่า หลักการสังเกตคำที่มาจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต มีดังนี้

- 1) สระบาลีมี 8 ตัว คือ อะ อา อิ อี อุ ู เอ โอ สระสันสกฤตมี 14 ตัว คือ อะ อา อิ อี อุ ู เอ ฤ ฤา ฤเ ฤเอา ฤเอิ ฤเอี ฤเอุ ฤเอุเ
- 2) พยัญชนะบาลีมี 33

วรรค -	{	ก	ข	ค	ฌ	ง
		จ	ฉ	ช	ณ	ญ
		ฎ	ฐ	ฑ	ฒ	ณ
		ด	ถ	ท	ธ	น
		ป	ผ	พ	ภ	ม
เศษวรรค-		ย	ร	ล	ว	ส ห ฟ

พยัญชนะสันสกฤตมี 35 คือ มีตัว ศ ษ เพิ่มมา 2 ตัว นอกนั้นเหมือนกับบาลีเพราะฉะนั้น คำศัพท์ที่ใช้ตัว ศ ษ จึงนับว่าเป็นคำสันสกฤต

- 1) ตัวสะกดในบาลี จะต้องมิตัวพยัญชนะตามหลังตามวิธีสังโยค เช่น กังขา กัตตุ แต่ตัวสะกดในสันสกฤต ไม่ต้องมีพยัญชนะตามหลังก็ได้ เช่น มนัส หัสติน ปักษิณ เป็นต้น
- 2) ตัวสะกดในภาษาบาลีแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ พยัญชนะวรรค และเศษวรรค มีหลักเกณฑ์ดังนี้

พยัญชนะวรรคใช้เป็นตัวสะกดได้เฉพาะพยัญชนะตัวที่ 1 ที่ 3 และที่ 5 ของวรรคเท่านั้นนอกนั้นเป็นตัวสะกดไม่ได้ และพยัญชนะตัวที่ 1 จะเป็นตัวสะกดได้ก็ต่อเมื่อมีพยัญชนะตัวที่ 1 หรือที่ 2 ในวรรคเดียวกันตามหลัง เช่น จักกะ ปัจจัย อตตะ เป็นต้น โดยพยัญชนะตัวที่ 3 จะเป็นตัวสะกดได้ จะต้องมิตัวพยัญชนะตัวที่ 3 หรือที่ 4 ในวรรคเดียวกันตามหลัง เช่น อคคี วัชชี ลัทธิ เป็นต้น พยัญชนะตัวที่ 5 จะเป็นตัวสะกดได้ จะต้องมิตัวพยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งในวรรคเดียวกันตามหลัง เช่น สัมปทาน ปัญญา อังคาร เป็นต้น ทั้งนี้พยัญชนะวรรคในสันสกฤต นอกจากจะใช้เป็นตัวสะกดตามหลักเกณฑ์ที่กล่าวไว้ในบาลีแล้วยังมีแต่ต่างจากนี้ คือ

1) ตัวสะกดกับตัวตามไม่ต้องเรียงลำดับตามแบบบาลีก็ได้ เช่น ตัวที่ 3 สะกด ใช้ตัวที่ 5 ตามก็ได้ เช่น ปรชญา ปราชญ์ อาชญญา เป็นต้น

2) ตัวสะกดกับตัวตามเป็นพยัญชนะต่างวรรคกันก็ได้ เช่น มุกดา อาตมา

พยัญชนะเศษวรรคในบาลีใช้เป็นตัวสะกดได้มีอยู่ 5 ตัว คือ ย ล ว ส ฬ มีหลักเกณฑ์ ดังนี้

ตัว ย จะเป็นตัวสะกดได้ ในเมื่อมีตัว ย หรือ ห ตามหลัง เช่น อัยยิกา คุษย ฯลฯ

ตัว ล จะเป็นตัวสะกดได้ ในเมื่อมีตัว ล ย หรือ ห ตามหลัง เช่น มัลลิกา กัลยาณวุฒ ฯลฯ

ตัว ว และ ฬ จะเป็นตัวสะกดได้ ในเมื่อมีตัว ห ตามหลัง เช่น ชิวหา อาสาฬห (บูชา) ฯลฯ

ตัว ส จะเป็นตัวสะกดได้ ในเมื่อมีตัว ต น ม ย ว หรือ ส ตามหลัง เช่น ภัสตา มัสสุ ฯลฯ

ในภาษาสันสกฤต มีหลักเกณฑ์คล้ายกับบาลี แต่มีตัวสะกดเพิ่มขึ้นอีก 2 ตัว คือ ตัว ศ ษ เช่น ราชกร พฤตจิกายน ฯลฯ

ส่วนตัว ร กับตัว ห เป็นตัวสะกดไม่ได้ ทั้งในบาลีและสันสกฤต แต่เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย เราให้เป็นตัวสะกดด้วย เช่น ศร อาหาร อมร ฯลฯ

ลลิตา อุ่นทอง (2550 : 19-20) สรุปไว้ว่า หลักการสังเกตคำที่มาจากภาษาบาลีและสันสกฤต ส่วนใหญ่จะมีลักษณะ ดังนี้

1) เป็นคำที่มีตัวการันต์

2) เป็นคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

3) เป็นคำที่มีอักษรควบเป็นตัวสะกด

4) เป็นคำที่ประสมด้วยตัวอักษร ข ฃ ฉ ฐ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ฒ ฌ ศ ษ ฤ เป็นส่วนใหญ่

วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ (2553 : 184-195) กล่าวว่า หลักการสังเกตคำที่มาจากภาษาบาลี และภาษาสันสกฤต ดังนี้

1) หลักการสังเกตคำภาษาบาลี

(1) คำที่เขียนด้วย ฬ คำส่วนใหญ่ในภาษาไทยที่เขียนด้วย ฬ เช่น กภาพ วิฬาร์ กีฬา

(2) คำที่ใช้พยัญชนะเหมือนกันซ้อนกัน เช่น บุคคล กิจจะ เมตตา

(3) ใช้รูปพยัญชนะประสมซึ่งมีรูปแบบเฉพาะ เช่น

รูปพยัญชนะประสม กข เช่น ทุกข์

รูปพยัญชนะประสม คฆ เช่น พยัคฆ์

รูปพยัญชนะประสม จฉ เช่น อัจฉา

รูปพยัญชนะประสม ชญ เช่น อัชฌาสัย

รูปพยัญชนะประสม ฐฏ เช่น อูปีฐฐาก

รูปพยัญชนะประสม ตถ เช่น วัตถุ

รูปพยัญชนะประสม ทธ เช่น สัทธา

รูปพยัญชนะประสม ปผ เช่น บุปผา

รูปพยัญชนะประสม พภ เช่น อัพภาส

(4) คำส่วนใหญ่ที่ขึ้นต้นด้วยหน่วยคำเต็มหน้า ปฎิ- เช่น ปฏิบัติ ปฏิวัติ ปฏิรูป

2) หลักการสังเกตคำภาษาสันสกฤต

(1) นิยมใช้รูป รร (ร หัน) เช่น ธรรม์ ธรรมา ธรรมยา ฯลฯ

(2) นิยมใช้ -ร ประสมกับพยัญชนะอื่น เช่น ใช้ -ร กล้ากับ ก ค ท ป ต และออกเสียงร่วมกันเป็นเสียงพยัญชนะประสมเช่น โกรธ นิทรา ปราสาทไมตรี ฯลฯ ใช้ -ร ตามหลัง ก ค ช ต ท เพื่อใช้เป็นตัวสะกดร่วมกัน เช่น จักรสมัคร เพชรขบัตร์ สมุทร ฯลฯ ใช้ -ร ตามหลัง ต ท และใช้เครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับร่วมกัน เช่น มนตร์ ศาสตร์ จันท์ ฯลฯ และใช้ -ร ตามหลัง ท เป็น ทร แล้วออกเสียงเป็น ซ เช่น พุทรา ทรัพย์ มัทรี ฯลฯ

(3) ใช้รูป ฤ เช่น ฤกษ์ พฤษภ ฤทัย ฤษี ฯลฯ

(4) ใช้ ศ และ ษ เช่น พิศवास โศก ดุษฎี รักษา พิษ ฯลฯ

(5) ใช้รูปพยัญชนะ ชญ กย ชย ฉย ตย ถย ทย ทย นย และ มย เช่น

ชญ	เช่น	ปราชญ์ปราชญ์
กย	เช่น	ศักย์ พากย์
ชย	เช่น	พาณิश्य์
ฉย	เช่น	บุญย์ การุณย์
ตย	เช่น	อาทิตย์ สัตย์
ทย	เช่น	วิทย์
ถย	เช่น	รัถยา
ทย	เช่น	มัธยม อัยาศัย
นย	เช่น	ศุนย์
มย	เช่น	รมย์

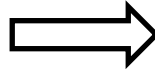
จากคำกล่าวข้างต้น สรุปความแตกต่างระหว่างคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต ดังตารางที่ 1
ตารางที่ 1 ความแตกต่างระหว่างคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต

คำบาลี	คำสันสกฤต
1. มีสระ 8 ตัว อะ อา อิ อี อุ อู เอ โอ	1. มีสระ 14 ตัว เพิ่มจากบาลี 6 ตัว คือ ไอ เอา ฤ ฦ ฦ ฦ
2. มีพยัญชนะ 33 ตัว	2. มีพยัญชนะ 35 เพิ่มจากบาลี 2 ตัว คือ ศ ษ คำที่ประสมด้วย ศ, ษ เป็นคำสันสกฤตเท่านั้น เช่น ศิษย์ ภิกษุ
3. นิยมใช้ ฬ เช่น กีฬา ครุฬ จุฬา	3. นิยมใช้ ฑ ได้แก่ กรีฑา ครุฑ จุฬา
4. ไม่นิยมควบกล้ำหรืออักษรนำ เช่น วิชา	4. นิยมคำควบกล้ำและอักษรนำ เช่น สถาปนา ประถม จันทร
5. มีหลักการใช้ตัวสะกดตัวตามที่แน่นอน	5. มีหลักการใช้ตัวสะกดตัวตามไม่แน่นอน
5.1 ตัวสะกดตัวตามต้องอยู่ในวรรคเดียวกัน	6. นิยมใช้ รร (ร หัน) เช่น จรรยา ครุภร์
5.2 แถวที่ 1 สะกด ต้องตามด้วยแถวที่ 1 หรือ 2 เท่านั้น เช่น ทุกข์ สัจจะ	
5.3 แถวที่ 3 สะกด ต้องตามด้วยแถวที่ 3 หรือ 4 เท่านั้น เช่น อคคี ลัทธิ	
5.4 แถวที่ 5 สะกด ต้องตามด้วยแถวที่ 1, 2, 3, 4, และ 5 เป็นตัวตามเช่น มงคล กุญชร	
5.5 เศษวรรค มีหลักตัวสะกดตัวตาม ดังนี้ เช่น อัยยิกามลลิกามัสสุ	
ถ้าพยัญชนะท้ายวรรคเป็นตัวสะกด	
เศษวรรคเป็นตัวตามได้ เช่น สงสาร	

2. กรอบแนวคิด

ตัวแปรต้น

แบบฝึกทักษะ เรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ตัวแปรตาม

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 190 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 และ 2/6 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 54 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 2 เล่ม ดังนี้

2.1.1 แบบฝึกทักษะเรื่องสระ พยัญชนะ วรรณคดีและแถวของภาษาบาลีสันสกฤต

2.1.2 แบบฝึกทักษะการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 1 ฉบับ สำหรับใช้ทดสอบนักเรียนก่อนและหลังเรียน ซึ่งมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

2.3 แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธาณศิริวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 2 แผน ดังนี้

2.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องสระ พยัญชนะ วรรคและแถวของภาษาบาลีสันสกฤต

2.3.2 แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การสังเกตภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต

3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การสังเกตภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธาณศิริวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.1.2 วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.1.3 คณะผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.2 การสร้างแบบฝึกทักษะการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.2.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต

3.2.2 สร้างแบบฝึกทักษะเรื่องการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตจำนวน 2 เล่ม ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะเรื่อง สระ พยัญชนะ วรรคและแถวของคำภาษาบาลีสันสกฤต และ 2) แบบฝึกทักษะการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต

3.2.3 นำแบบฝึกทักษะการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง จากนั้นนำที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปใช้ในการวิจัย

3.2.4 ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพโดยใช้แบบประเมินที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) (ศิริภา จันทรเกื้อ, 2556 : 45) แบบฝึกทักษะการสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.36$) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินคุณภาพและเกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 5 หมายถึง ดีมาก

คะแนน 4 หมายถึง ดี

คะแนน 3 หมายถึง พอใช้

คะแนน 2 หมายถึง ควรปรับปรุง

คะแนน 1 หมายถึง ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

เกณฑ์การแปลความหมาย

ดีมาก	4.50-5.00
ดี	3.50-4.49
พอใช้	2.50-3.49
ควรปรับปรุง	1.50-2.49
ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง	1.00-1.49

3.3 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธาน ศิริวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ศึกษาเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำ ภาษาสันสกฤตจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

3.3.2 ศึกษาวิเคราะห์จุดประสงค์ในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.3.3 สร้างแบบทดสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเป็นแบบทดสอบ แบบเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ จำนวน 30 ข้อ

3.3.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ ความถูกต้อง ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์ หาค่าความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) ของแบบทดสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ได้กำหนดเกณฑ์ ดังนี้

+1	เมื่อแน่ใจว่า	ข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์
0	เมื่อไม่แน่ใจว่า	ข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์
-1	เมื่อแน่ใจว่า	ข้อสอบนั้นไม่ได้วัดตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์

3.3.5 บันทึกผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่า ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (สมชาย วรภิเษมสกุล, 2554 : 269) แสดงว่าข้อสอบมีความเที่ยงตรงของเนื้อหา และจุดประสงค์ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.79 ได้จำนวนข้อสอบที่ผ่าน เกณฑ์จำนวน 30 ข้อ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.1 ขั้นก่อนเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยเตรียมความพร้อม ดังนี้

4.1.1 สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1.2 ทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือ

4.1.3 ทำการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนก่อนเรียนเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานศิริวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

4.2 ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูลคณะผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

4.2.1 จัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตจำนวน 2 ฉบับใช้เวลา 4 คาบ คาบละ 50 นาที

4.2.2 ทำการทดสอบหลังเรียน (post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานศรีวิวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

4.3 ขั้นหลังเก็บรวบรวมข้อมูลคณะผู้วิจัยนำผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ไปวิเคราะห์ค่าทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

5.1 การวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานศรีวิวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านและหาค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) รวมทั้งค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร K.R. – 20 ของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (กาญจนาวัดฉาย, 2550: 192) จากนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการวิจัย

5.2.1 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานศรีวิวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยวิเคราะห์จากคะแนนแบบทดสอบ เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 วิเคราะห์โดยการหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

5.2.2 วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานศรีวิวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา วิเคราะห์โดยใช้ค่าที (t-test)

6. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

6.1 สถิติพื้นฐาน

6.1.1 ค่าเฉลี่ย

6.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6.2 สถิติที่ใช้หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

6.2.1 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานศรีวิวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยใช้เกณฑ์ 80/80 จากสูตร $E1/E2$

6.2.2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

คะแนนระหว่างเรียน (E ₁)				คะแนนหลังเรียน (E ₂)			ประสิทธิภาพ
ครั้งที่ 1 คะแนนเต็ม	ครั้งที่ 2 คะแนนเต็ม	คะแนน เฉลี่ย	E ₁	คะแนนเต็ม	คะแนน เฉลี่ย	E ₂	E ₁ /E ₂
10	10	16.48	82.40	30	25.06	83.52	82.40/83.52

จากตารางที่ 2 ผลการทดสอบระหว่างเรียนมีคะแนนร้อยละ 82.40 (E₁ = 82.40) และทดสอบหลังเรียนมีคะแนนร้อยละ 83.52 (E₂ = 83.52) แสดงว่า แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีประสิทธิภาพ 82.40/83.52 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

คะแนน	n	\bar{X}	S.D.	\bar{d}	t	p
ทดสอบก่อนเรียน	54	14.35	1.925	10.704	28.515	.000
ทดสอบหลังเรียน	54	25.06	2.624			

** p<.01

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนเท่ากับ 14.35 (\bar{X} =14.35) คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเท่ากับ 25.06 (\bar{X} = 25.06) แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (E₁/E₂) เท่ากับ 82.27/83.97 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้จึงยอมรับได้ว่า แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประธานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีประสิทธิภาพเชื่อถือได้ และสามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประชานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประชานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. การสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต หรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (E_1/E_2) เท่ากับ 82.27/83.97 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 และผลการประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะโดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า แบบฝึกทักษะดังกล่าวมีคุณภาพอยู่ในระดับดีทุกองค์ประกอบ ทั้งนี้เนื่องจากการสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา วัตถุประสงค์การเรียนรู้ กำหนดเนื้อหาจากง่ายไปหายาก รวมถึงมีการตรวจสอบแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้ สอดคล้องกับงานวิจัยของอาชวีวิชญ์ อุข้าวอุ้น (2551 : 61-62) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการวิเคราะห์คำบาลีสันสกฤตในภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอเจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริโสภาพัฒนาดี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการวิเคราะห์คำภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 80.12/80.83 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการวิเคราะห์คำภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับกับปิยวิษ สีกันหา (2557 : 121) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องคำยืมภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง คำยืมภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยมีค่าเท่ากับ 81.15/85.10 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ด้านการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน เรื่อง การสังเกตคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพะตงประชานคีรีวัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของจิราภรณ์ สกุลเหลืออร่าม (2550: บทคัดย่อ) เรื่อง รายงานการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะ วิชาภาษาไทยท 31101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การเขียนสะกดคำสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้แบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย ท31101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับพระมหาฉัตรชัย สุธตตชโย (มุลสาร) (2561 : 333) ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยใช้แบบทดสอบภาษาบาลีและสันสกฤต ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนตามแผนการจัดการเรียนการสอนตามรายวิชาภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยมี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากแบบฝึกทักษะเป็นสื่อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีคำชี้แจงและคำสั่งที่ชัดเจน เข้าใจง่าย นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาองค์ความรู้ของตนเองจากแบบฝึกทักษะไปในทางที่ดีขึ้นและสามารถนำความรู้ของแต่ละเรื่องไปใช้ได้ถูกต้องจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจนา วัฒมา. (2550). *การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ธนพรการพิมพ์.
- กำชัย ทองหล่อ. (2550). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์.
- จิราภรณ์ สกุลเหลืองอร่าม. (2550). *รายงานการวิจัย การทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย ท 31101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การเขียนสะกดคำ.สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ฉะเชิงเทรา เขต 1*.
- ปิยวิช สักันทา. (2557). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง คำยืมภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร)*.
- พัฒน์ เพ็งผลา. (2518). *บาลี-สันสกฤตในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พระมหาฉัตรชัย สุธดตชโย (มุสสาร). (2561). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย. *วารสาร “ศึกษาศาสตร์ มมร.” คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*, ปีที่ 6 (1), 333.
- มัลลิกา มาภา. (2559). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*.
- โรงเรียนพะตงประธานศิริวัฒน์. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2562. จาก http://www.ppskschool.ac.th/data_15735
- ลลิตา อุ่นทอง. (2550). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง คำบาลีสันสกฤตที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมกับการสอนแบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางกะปิสุขุมนาพันธ์อุปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)*.
- วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ. (2553). *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2: การสร้างคำและการยืมคำ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ.
- ศิริภา จันทรเกื้อ. (2556). *ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการประชุมเชียร์และรับน้องใหม่ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)*.
- สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์. (2532). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมชาย วรกิจเกษมสกุล. (2554). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี. ออนไลน์.

อาชวีวิชญ์ อู่ข้าวอู่น้ำ. (2551). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการวิเคราะห์คำบาลีสันสกฤตในภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ
เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).